

גל לבי

בראשות
הרב יגאל כהן ראש
מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

09 הרב יצחק פנגר
המסר שמאחורי
המקרה

11 לאשת חיל
מנגינה יקרה

12 הרב דוד פריוף
במי היית
משקיע???

15 נפלאות הבריאה
הקופים

03 הרב יגאל כהן
לקבל הכל
באהבה

05 הרב אהוד מולאי
פתי יאמין לכל דבר

08 הרב מאיר כהן
גם אתה יכול

פרשת שמיני

עלון מספר
446

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי "אור החיים"
18:58	19:00	18:58	18:59	כניסת שבת
19:50	19:52	19:50	19:51	יציאת שבת
20:40	20:42	20:40	20:42	ר"ת

בירושלים: לנוהגים 40 דק' 18:39

הרב יגאל כהן

ראש מוסדות

יביע אומר

וארגון ענפים

לקבל הכל באהבה

שמחת חנוכה המשכן

פרשתנו, פרשת שמיני, נקראת כן על שם היום השמיני למילואים, כמו שנאמר בתחילת הפרשה (ט, א): "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, אִין זֶה יוֹם שְׁמִינִי לַחֹדֶשׁ, אֲלֵא שְׁמִינִי לַמִּלּוּאִים, וּבּוֹ יוֹם הוּקַם הַמִּשְׁכָּן - כַּשֵּׁנָה לְאַחַר יְצִיאַת מִצְרַיִם. זֶכֶה אוֹתוֹ הַיּוֹם - רֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן - וְנִטַּל עֶשֶׂר עֶטְרוֹת (מַעֲלוֹת נִכְבְּדוֹת, כַּמְבוּאָר בְּסֹדֶר עוֹלָם פֶּ"ז וּבִפְיֻשׁ רַשִׁי שֶׁבַת פֶּ"ז).

קודם לכן - ביום כ"ג אדר, התחילו שבעת ימי המילואים (הנזכרים בסוף הפרשה הקודמת), שהקדוש ברוך הוא ציוה את משה רבינו להקים את המשכן. למשך שבעה ימים הכניס משה את אהרן ובניו הכהנים לחצר המשכן, הלבישם בבגדי כהונה, משח את המשכן ואת אהרן ובניו בשמן המשחה, והקריב קרבנות מיוחדים - כדי לקדש את המשכן וכלי לעבודת הקרבנות ואת אהרן ובניו לכהונה.

וכך במשך שבוע ימים, יום יום בעלות השחר היה משה רבינו מחבר לבדו את המשכן, ובערב מפרקו. כל יום מחדש. בכל אותם ימים הוא מראה לאהרן ובניו הכהנים איך עובדים במשכן, איך מקריבים, איך שוחטים, איך מזים את הדם, איך מקטירים קטורת וכו'. עד היום השמיני, יום חנוכה המשכן.

מה קרה באותו יום מיוחד וקדוש? היום הראשון שבו עם ישראל סוף סוף עובד את הקדוש ברוך הוא דרך עבודת הקורבנות. אומרת התורה הקדושה (י, א-ב): "וַיִּקְחוּ בְנֵי אֶהֱרֹן נָדָב וָאִיִּיהוּא אִישׁ מִחֻמָּתוֹ, וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׁמֹעַ עֲלֵיהֶן קוֹלֵהָ, וַיִּקְרָבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם, וַתֵּצֵא אֵשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם, וַיָּמָתוּ לִפְנֵי ה'". באותו יום גדול ונורא, היום הגדול הזה של חנוכה המשכן, שבו אנחנו מתחילים לעבוד את הקדוש ברוך הוא במקום השראת השכינה, שנים מצדיקי הדור, נדב ואביהוא -

בניו הקדושים והטהורים של אהרן הכהן, מכניסים אש זרה לקדוש הקדושים, ואז, מידה כנגד מידה - יוצאת אש מאת ה' נכנסת בחוטמיהם ושורפת אותם (עיין בפירוש רבינו בחיי ויקרא י, ב).

קבלת הדין

באמונה

וכאן אומרת התורה (י, ג): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֶהֱרֹן, הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד, וַיֵּדַם אֶהֱרֹן". אהרן הכהן, שביום שמחתו הגדולה שני הילדים שלו מתו על פניו, שותק. "וַיֵּדַם אֶהֱרֹן", לא דיבר מילה. ביאר החפץ חיים (הובאו דבריו בספר "החפץ חיים - חיי ופועלו", ח"ג עמ' תתקעג): "וַיֵּדַם אֶהֱרֹן" - כמו דומם, שאפילו על הפנים שלו לא ראו עצב. שתק, קיבל את הדין באהבה. אמנם שני הבנים הגדולים שלו נשרפו, אבל הוא מבטל את דעתו.

אמר משה לאהרן: "אהרן אחי, הקדוש ברוך הוא אמר לי שהוא רוצה להראות לעם ישראל את הקדושה הנוראה שיש במשכן, על ידי שיעשה דין באותם המכובדים לפניו, "בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ", שהקדושים אליו ביותר ימותו, ואז "וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד", כי כשהקדוש ברוך הוא עושה דין בצדיקים על ידי זה נעשה שמו נורא על כולם, ושם כבודו מתעלה ומתקלס בפי הבריות, שאומרים: אם כן הוא דן ומקפיד באלו הצדיקים, כל שכן ברשעים. תדע לך, חשבתי בתחילה - מי הקרובים האלה? או אני או אתה, אבל עכשיו רואה אני שהם - נדב ואביהוא - גדולים ממני וממך.

ובכך ניחם אותו על מיתת בניו. ואז, "וַיֵּדַם אֶהֱרֹן". אהרן שתק. בעצם הוא הוכיח בכך שבאמת אין לו יכולת להבין את מעשי ה' יתברך, ובוזה הוא הצדיק עליו את דינו של ה' יתברך (רש"י בשם הספרא פרשה א אות כג).

מה קיבל אהרן בתמורה לזה? שנתייחדה פרשה מיוחדת שבה הקדוש ברוך הוא נתגלה לאהרן הכהן בעצמו: "וַיְדַבֵּר ה' אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר, זֵין וְשָׁכַר אֶל תְּשִׁתָּ אִתָּהּ וּבְנֶיהָ אִתָּךְ בְּבֹאֲכֶם אֶל אֶהֱל מוֹעֵד" וגו' (י, ח-ט).

איך אנחנו יודעים שאהרן קיבל את גזרת הבורא יתברך באהבה ובשמחה? כותב רבינו אברהם סבע זלה"ה (מחכמי וגאוני קאסטיליא בתקופת גירוש ספרד) בספר צרור המור (דף ז ע"א): אין השכינה שורה על האדם אלא מתוך שמחה (שבת ל:), הקדוש ברוך הוא לא נגלה לאדם שהוא עצוב. מזה שהקדוש ברוך הוא נגלה מיד אחרי זה לאהרן, אות הוא שאהרן היה בשמחה, כי אם הוא לא היה שמח הקדוש ברוך הוא לא היה נגלה אליו.

להאמין גם בחושך

לעתיד לבוא יפוזר הערפל והחושך, ואז יתגלה שכל החושך זה רק הסתר לאור - שטמון ומוסתר בכל מצב שהאדם היה שרוי בו, וזה היה רק נדמה לאדם כזמנים של ירידה וחושך, אבל האמת שאין שום חושך, ולעולם יהא אדם רגיל לומר: "כל מה שעושה ה' - לטובה הוא עושה" (ברכות ס: ש"ע סי' רל ס"ה), שבאמת הכל לטובה ונצרך לתיקון השלם של האדם.

לעתיד לבוא יפוזר הערפל והחושך...

נמצינו למדים, שעלינו לקבל את כל מה שעובר עלינו באהבה. אמנם זה לא קל לקבל באהבה, הרבה פעמים אנחנו רוצים בחיים להשיג דברים, אנחנו רוצים להיות במקום אחר מהמקום שבו אנו נמצאים כעת, כל אחד והרצונות שלו... רווקים רוצים להיות נשואים, הנשואים רוצים ילדים, אלו שיש להם כבר ילדים רוצים שיהיה להם פרנסה, אלו שיש להם פרנסה רוצים בית, רוצים בריאות... כל אחד והחבילה שלו. אבל כאן מלמדת אותנו התורה: "וַיֵּדַם אֶהֱרֹן". זה אפשרי. באותו רגע קשה אהרן שותק, כי הוא מקבל את זה באהבה, הוא מבטל את דעתו לרצון ה' יתברך, וכך הוא נשאר בשמחה אמיתית. זה עובד ה' אמיתי. אדם שמכיר את בורא עולם, שמאמין באמת בבורא עולם, יהיה שמח גם כשמהו לא מסתדר לו בחיים. כן יזכנו ה' להתבטל לפניו בענוה גמורה, ולקבל הכל באהבה, אמן כן יהי רצון.

שבת שלום ומבורך

לכל פרקי "שער הביטחון
המבואר" מאת הרב יגאל
כהן יום יום בוצאפ

סגולה לעשירות ושמחת חיים!

מהיום תוכל לקבל ביטחון אמיתי
ומשמעותי כל יום לוצאפ

סרקו במוצאי שבת >

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו שליט"א
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

מהי סיבת האהבת ה' לאברהם אבינו?

מה גרם לקב"ה לאהוב כל כך את אברהם אבינו? התורה מספרת לנו שה' אמר: "כי ידעתיו" - אני אוהב את אברהם. אבל למה?

אולי תחשבו שזה בגלל שאברהם הושלך לכבשן האש על ידי נמרוד כשסירב להשתחוות לפסל. או אולי בגלל שהוא היה הראשון שהפיץ את האמונה בבורא עולם. או אולי בגלל שהיה מוכן להקריב את בנו יצחק בעקידה.

אבל התורה מגלה סיבה אחרת לגמרי: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו, ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט". ה' אהב את אברהם בגלל שהוא חנך את ילדיו ללכת בדרך ה'.

דוגמה לחשיבות שאברהם נתן לחינוך אנו רואים כשהוא שלח את אליעזר עבדו למצוא אישה ליצחק. אברהם השביע את אליעזר שבועה חמורה שלא ייקח אישה מבנות כנען.

”ה' אהב את אברהם בגלל שהוא
חנך את ילדיו ללכת בדרך ה'”

אבל למה היה צריך להשביע את אליעזר? הרי חז"ל מספרים שאליעזר היה אדם צדיק מאוד, שלמד תורה מאברהם והיה מלמד אחרים. אז למה אברהם לא סמך עליו?

מכאן לומדים שכשמדובר בבניית בית יהודי, אין מקום לפשרות. אפילו אברהם, שעמד בניסיונות קשים, ראה בחינוך ילדיו את המשימה החשובה ביותר - עד כדי כך שזו הייתה הסיבה העיקרית לאהבת ה' אליו.

זוהי תזכורת לכולנו על החשיבות העצומה של חינוך ילדינו בדרך טובה. בעיני ה', זה אולי הדבר החשוב ביותר שאנחנו יכולים לעשות.

מדי שבת

מתוך ספרו של מרן ראש הישיבה רבנו
מאיר מאזוז שליט"א

הרב אחיה עובדיה

הוו מתונים בדין

"הוו מתונים בדין" (אבות פ"א מ"ג). רבי יוסף חיים מביא מעשה שכנראה קרה אתו. מעשה באחד שהלך בדרך ומצא מטבע זרוקה ולקח אותה, ופתאום הגיע אדם אחר ואמר לו: זו המטבע שלי. אמר לו: איזה שלך? איך שלך? אמר לו: היא שלי, היא נפלה ממני, כנראה זו היתה מטבע זהב, מטבע חשובה, היו ויכוחים וויכוחים עד שהלכו לרב.

הרב הכניס אותם ושאל את הראשון: מה קרה? אמר לו: אני מצאתי מטבע, והוא רוצה לקחת אותה ממני. והשני אמר לרב: המטבע הזאת שלי, לפני שהוא מצא אותה, היא נפלה ממני. הרב הכיר בו שהוא משקר, יש חמשה חושים לאדם, ויש "חוש ששי" שבעזרתו אפשר לדעת אם מי שעומד מולך דובר אמת. הכניס את הראשון לחדר והשאיר את השני מבעד לדלת. ובתוך החדר

הוא אמר לראשון: תראה, המטבע הזאת

יש בה סימן, יש בה נקב קטן בצד ימין למעלה, אם הוא ידע לומר את הסימן - המטבע שלו, ואם לא - כל הקודם זכה.

בינתיים ההוא שם מחוץ לדלת מקשיב,

הצמיד אוזנו לדלת. יש אנשים כאלה שיש

להם מדות רעות, חייבים לשמוע כל דבר, שניים מדברים ביניהם, מגיע השלישי תופס באוזן שלו ומכניס אותה ביניהם, הנה אני שומע, תגידו מה שיש לכם. מי ביקש ממך להקשיב?! תלך מכאן! קוראים לזה "סקרנות", יש מלה דומה לזה בצרפתית "כריזיטי". אבל פה הוא הקשיב כי נפשו תלויה בדבר, אם לא ישמע - לא יקבל את המטבע. טוב, יש סימן. הרב אמר לו: עכשיו תלך ותקרא לשני. הוא נכנס והרב אמר לו: יש לך אולי סימן במטבע? אמר לו: כן, למעלה בצד ימין יש חור. הרב לקח את המטבע והראה לו, אמר לו: איזה חור? איפה חור? "דודי שלח ידו מן החור" (שיר השירים ה, ד)... זו לא המטבע שלך.

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

פתי יאמין לכל דבר לאנשי רכיל (חשלי י"ד ט"ו רש"י)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

בשיעורים הקודמים למדנו שאם ראובן דיבר לשון הרע על שמעון בפני חבריו, והם דחו את דבריו, ולא האמינו למה שאמר, ואמרו לו שלא יתכן הדבר, שפלוני יעשה כאלו מעשים, לקחת לחברו כמה נכסים - באופן כזה שהחברים דנו אותו לכף זכות, ולא האמינו לדברי הגנות, אם רוצה ראובן לעשות תשובה על מה שאמר, צריך לשוב רק על עבירות של בין אדם למקום שעבר (חפץ חיים כלל ד' הל' י"ב).

ודבר ראשון צריך להתחרט על מה שדיבר, ויעשה זאת כמה שיותר מהר. ואחר כך יעשה וידוי על שעבר על מצוות בוראו, שדיבר דברי גנות ולשון הרע על חברו.

והדבר השלישי שצריך לעשות כדי שהתשובה תהיה מושלמת, לקבל על עצמו בלב שלם שלדברי גנאי ולשון הרע מהיום הוא סוגר את הדלת. וימשיך להתמיד בשמירת הקו של שמירת הלשון, וישתדל לשים זאת לנגד עיניו תמיד ראשון.

וכעת נשאלתי מה יהיה הדין אם ראובן דיבר לשון הרע על שמעון בפני חבריו, וחבריו קבלו את דבריו, והאמינו לדברי ראובן, שמסתבר שמעון עשה כן. איך ראובן יעשה תשובה על מה שאמר, עכשיו כשהוא מתחרט על זה הדבר?

כותב החפץ חיים (כלל שישי בבאר מים חיים ס"ק ל"ד), שאף אם על ידי הלשון הרע נתגנה שמעון בעיני השומעים, על ידי שקבלו את הדברים, אבל עדיין לא סיפרו השומעים את הסיפורים, צריך ראובן בכל הכח, לגרום לשומעים לשכוח, ולומר להם שמה שאמר על שמעון כלל אינו נכון, וטעה במה שאמר עליו, הוציאו את הדברים מלבכם כאן ועכשיו (או לבקש מחילה כמו שנרחיב בשיעור הבא). ואם הוציא את דברי הגנאי מלב השומעים, עכשיו את קולו יש לו להרים, לעשות תשובה בינו לבין קונו, על אשר כשל בעונו.

וכן אדם שנכשל בשמיעת וקבלת לשון הרע, ורוצה לעשות תשובה במהרה: כל זמן שלא סיפר את מה ששמע לאחרים, אינו צריך לבקש מחילה ממי שעליו נשמעו הדברים. וכדי שעוון שמיעת לשון הרע לו יתכפר, צריך לקבל על עצמו שלא לשמוע לשון הרע יותר. וגם לא לקבל לשון הרע על אחרים, ומיד לדחות את הדברים. ויתחרט בכל לבו על מה שעבר, ויחליט שאין הוא פתי יאמין לכל דבר. ודבר אחרון חביב שאותו הוא צריך לעשות, זה לפני בורא עולם להתוודות, על שעבר על ציווי התורה "לא תשא שמע שוא", ושוב יהיה ה' קרוב אליו (שם סעיף י"ב).

נזכה כולנו לקרבת ה' יתברך, ושכל אחד מעם ישראל יהיה בעינינו כמו מבורך, אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

מה מברכים על סלט פירות (קומפוט)?

אם כל מין ניכר בפני עצמו (דוגמא שרואה את התפוח בפני עצמו, וכן את הבננה בפני עצמה), צריך לברך על כל מין בפני עצמו את הברכה הראויה לו, אבל אם אין כל פרי ניכר בפני עצמו, מברך על המין שהוא הרוב בסלט.

ובאופן שכל מין ניכר בפני עצמו שהדין הוא שמברך על כל מין את ברכתו הראויה לו, צריך שיכוין בשעה שמברך בורא פרי העץ שלא לפטור את מין הפירות האחר שברכתו בורא פרי האדמה

(כן הוא ע"פ המבואר בחיי אדם כלל

נא סי' יג, ובבן איש חי פרשת פינחס אות יז, ובחזון עובדיה ברכות עמ' קמג, ובספר ברכה נאמנה עמ' תמד והלאה).

האם מותר ליטול ידיים בשירותים?

לכתחילה אין ליטול ידיים בשירותים, ואפילו אם האסלה נקיה. ובמקום צורך כלומר שאין לו מקום אחר, יכול ליטול שם ידיו אך לא ינגב עד שיצא לחוץ. ואם יש שם מחיצה גבוהה עשרה טפחים [80 ס"מ] בינו לבין אסלה, יכול ליטול ידיו שם אף לכתחילה.

(שו"ת יביע אומר ח"ג או"ח סי' ב, וכ"כ בשו"ת יחווה דעת ח"ג סי' א, ושם במפתחות כתב שאם ימצא לאחר מכן מים אחרים יחזור ויטול ידיו)

הרואה קוף בגן חיות האם מברך משנה הבריות?

הרואה פיל או קוף בפעם הראשונה בחייו מברך משנה הבריות, אמנם אם כבר ראה הפיל או הקוף פעם אחת בחייו אינו מברך שוב ואפילו אם לא בירך בפעם הראשונה, אינו חוזר לברך שוב.

(עי' בגמ' ברכות נח ע"ב, ובש"ע סי' רכה סעיף ח. ובספר מלאכת שלמה עמ"ס כלאים סוף פ"ח, ובספר הלכה ברורה ח"ט שם בבירור הלכה ס"ק סט, ובשו"ת יוסף לקח ח"ג סי' כד)

המלך דוד הרב אליהו עמר

משיחתו של דוד

השליחות הסודית לבית לחם

התהליך למשיחת דוד למלך על עם ישראל החל כאשר בורא עולם ציווה את שמואל הנביא ליטול עמו קרן עם שמן המשחה ולשים פעמיו לביתו של ישי. שמואל הנביא חושש שיוודע לשאול המלך על הקרן ושמן המשחה ויבין את מטרת בואו לבית לחם, והדבר עלול להיחשב לו כמרידה במלכות, לכן ציווה ה' לקחת עימו עגלת בקר על מנת להקריבה כקורבן, ובבואו לבית לחם עליו לקרוא לישי לזבח ואז יתגלה לו מן השמים מי מבניו נבחר להיות מלך על ישראל. כך שהשליחות לבית לחם היא שליחות כפולה, שעיקרה נועדה למשוך מלך חדש תחת שאול, וגם לזבוח זבח שנועד להסוות את מטרתו העיקרית.

כבוד המלכות לא ניתן למחילה

יש להתבונן, מדוע חשש שמואל הנביא ששאול יגיב בחריפות רבה, הרי הוא שליח של הקדוש ברוך הוא ולא החליט זאת על דעת עצמו? על מנת להבין את חששו של שמואל עלינו להקדים הקדמה קצרה, כידוע, שאול

נפסק להלכה (רמב"ם הלכות מלכים פ"ב ה"ג) 'מלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול' כי הכבוד אינו ברשות עצמו, וזוהי העבירה של שאול המלך שגררה בעקבותיה עוון נוסף במלחמת עמלק כשעבר על דבר ה', ובעטייה איבד את מלכותו.

כעת נשוב לענייננו, שמואל הנביא הבין ששאול המלך ינהג כעת במידה הפוכה מהמידה שנהג בה עד כה, ואם עד עכשיו מחל על כבוד מלכותו, כעת לאחר מלחמת עמלק כשהבין שזו עבירה למחול על כבוד המלכות, ינהג ההיפך מטבעו ולא ימחול אף על הביזוי הקל ביותר, ואף על פי ששמואל הוא רק השליח, יענישנו המלך מפני שעסק בדבר הפוגע במלכותו.

החשש שהתאמת

ולימים אכן התברר שחששו של שמואל היה מוצדק. היה זה לאחר נצחונו של דוד על גלית כשכל בנות ישראל שרו לכבודו (שמואל א' יח, ז), "הִכָּה שְׂאוּל בְּאַלְפֵי וַדּוּד בְּרַבְבְּתָיו", כששמע זאת שאול הגיב בחריפות ומאז רדף את דוד עד חורמה, ומניין שנהג כראוי? התשובה היא, שלא מצינו ששאול נענש על כך, כי לא היה זה מרדף אישי אלא ששאול לא יכול היה למחול על כבוד מלכות ה' שהוא מייצגה. ומחמת גישה זו חשש שמואל הנביא ללכת לבית לחם, כי בכך יפגע כבודו של שאול, ואכן בורא עולם הסכים עמו וציווהו להסוות את מטרת בואו האמיתית על ידי לקחת עגלת בקר עימו.

לרכישת סדרת הספרים
"המלך דוד"
כנסו לאתר: "אופקים בוקס"

המלך איבד את מלכותו במלחמת עמלק, כאשר לא קיים את דבר ה' להכרית את כל זרע עמלק. החלטה זו מעוררת תמיהה וכפי שאכן שואלת הגמרא (יומא כב ע"ב), כיצד סובבו מן השמים שתגיע לשאול המלך תקלה כל כך חמורה לעבור ביודעין על דבר ה'? ומשיבה הגמרא, ששאול המלך חטא עוד קודם למלחמת עמלק, ולכן במלחמת עמלק נכשל בקלות רבה מבחינת 'עבירה גוררת עבירה', ומה היה חטאו הראשון של שאול? משיבה הגמרא כאשר המליך שמואל הנביא את שאול למלך על ישראל, היו כמה אנשי בליעל שלא רצו לקבל את הנהגתו של המלך החדש, מפני שהיה צדיק לטעמם, ואותם האנשים ביזו את שאול ומאסו בו, שאול המלך שהיה

צנוע כלשון הנביא (שמואל א' י, כב) "נִחַבָּא אֶל הַפְּלִיִּים", מחל על כבודו ושב לביתו, ורק תקופה לאחר מכן סובבו מן השמים שעם ישראל יחפצו בשאול ושמואל הנביא חידש את המלוכה, אך אז דרשו בני ישראל למצות את הדין עם אנשי הבליעל שזלזלו בשאול, וכאן טעה שאול המלך כשמחל להם על עלבון מלכותו, אף על פי שמחילה היא מצוה גדולה לאדם פרטי אך מלך שמחל על כבודו יחשב לו כעוון על שזלזל בכתרו, וזאת משום שמלך אינו מייצג את כבודו העצמי אלא את כבוד ה', כי בורא עולם בחר בו לשבת על כסא המלכות, ובכך שמחל על כבודו כביכול מחל על כבוד הבורא שהוא מייצג אותו, ועל כבוד ה' אין לאף אדם רשות למחול. וכך גם

מחילה
היא מצוה
גדולה
לאדם
פרטי אך
מלך שמחל
על כבודו
יחשב לו
כעוון על
שזלזל
בכתרו

"שאל את הרב"

יש לכם שאלה בהלכה?
מחפשים יעוץ רבני או הכוונה?

בית ההוראה בראשות
הרב נריה ברבי
ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381 *

הקרב עד כמה שיקל לקחת אותן לצידו, הוא דאג שהן יהיו שם והיה מניח אותן בכל יום שהתאפשר לו.

אבל מאז הפציעה הנוראית הזו הוא לא יכול, הכאבים והחתכים העמוקים שיש לו ביד לא נותנים לו להניח עליה כלום, והוא שבור מזה. במשך כל תקופת השיקום הרופאים הבטיחו לו שהוא עוד יחזור להשתמש בה ממש כמו פעם, אבל מיום ליום הוא מבין שהמסע עוד ארוך והסבל שלו רחוק מלהסתיים. היום, היה זה בדיוק תאריך יום ההולדת שלו, יום הבר מצווה. הוא ליטף בידו הבריאה את נרתיק התפילין העשוי מעור בצבע חום, בערגה. הוא לא גדל בבית שמתפללים בו יותר מדי, אפילו את שבת הם ציינו בקידוש נחמד עם כל המשפחה ותו לא. התפילין היה הדבר היחיד שקישר בינו לבין היהדות והוא הרגיש שזה קשה חזק, קשר שהוא לא מוכן לוותר עליו בקלות. הטיפולים באותו יום התקדמו בקצב איטי, לא היה לו הרבה חשק או מצב רוח להשקיע והוא רוב היום שכב במיטה מנמנם.

לקראת הצהריים הוא ירד לחדר האוכל לאכול ופגש כמה מחבריו למחלקה מדברים ביניהם על עניינים שבשיגרה. לפתע עלה במוחו רעיון, הוא עלה לחדר והביא את נרתיק התפילין איתו לארוחה. בעודם מפטטים הוא ניסה לגשש עד כמה ההיענות תהיה לבקשה שלו בקרב הבחורים שסביבו. הוא שאל אותם אם אי פעם הניחו תפילין, אם זו מסורת שהונהגה גם בביתם או שמהם הם בכלל רחוקים מהעניין ולא מעוניינים. חלקם שמחו יותר,

חלקם הרימו גבה

אבל איכשהו

כולם כיבדו

את העניין

ורצו לקחת חלק

במצווה. רק בחור

אחד, שישב בפינת

השולחן, היה נראה נבוך

ביותר ולאחר שהפטיר

משהו תחת שפמו קם

ועזב את השולחן.

התפילין

בין שיקום לכאב איך מצילים נשמה נוספת???

ואומר מילות עידוד, משל היה מתנדב שהגיע להפיח תקווה ושמחה במטופלים, ולא פצוע קשה בעצמו שעובד קשה לשיקומו.

אבל האמת, שמאז שהוא זוכר את עצמו הוא היה כזה. בכל מקום אליו הגיע, תמיד היה מוקף חברים, תמיד ידעו שהוא אוזן קשבת, שאצלו ימצאו מילה טובה, שהאופטימיות והתקווה נמצאות אצלו תדיר.

אבל היום, היום היה זה יום שונה. משהו בכל זאת הצליח לשבור את רוחו החזקה.

כשהיה בן 13 הוריו עשו לו בר מצווה, וקנו לו תפילין מהודרות. על אף שאף פעם לא היו משפחה שומרת תורה ומצוות, המסורת הזו של הנחת תפילין הייתה מאד חזקה בביתם. גם אבא שלו ואחיו היו מניחים באופן קבוע והם תמיד הרגישו שזה משהו ששומר עליהם כמשפחה.

הוא זוכר את ההתרגשות בהנחת התפילין הראשונה, את הרטט שעבר בו ואת השיחה של אביו שהעצימה בו את הרגשת השייכות לעם הזה, שהמסורת שלו כל כך מיוחדת וותיקה.

ומאז הוא השתדל. בכל מקום שהלך, גם בשדה

השיקום היה ארוך ומייגע, אבל הוא לא וויתר לעצמו גם לא לרגע קטן. ככל שנקפו הימים והתרגילים נעשו קשים ומורכבים יותר, כך גברה בו ההחלטה שלא משנה מתי, הוא יחזור לעצמו ויהי מה.

הוא נאנק מכאבים, התאמץ ללא הפסקה, עשה כל מה שיכל בשביל שהפציעה ביד והצליעה ברגל יחלפו כלא היו.

כבר ברגע ההוא, אותו הוא לא יישכח לעולם, הרגע שבו עמד מול פניו המרושעות של המחבל וזיהה את הרימון שבידיו נזרק לכיוונו, הוא החליט. החליט שזה לא ישפיע עליו, החליט שאף אחד ושום דבר לא ישנה את תוכניותיו לעתיד מלא עשייה.

במחלקה כולם קראו לו "הגיבור". הוא ידע שכל מי שחזר משדה הקרב והגיע לשיקום הארוך והקשה הזה הוא גיבור. לא הבין למה דווקא בו דבק השם הזה, אבל כן ניסה להכניס רוח חיות ותקווה בכל מי שהיה לצידו. הוא היה מסתובב בין החדרים, מתיישב ליד מיטות חיילים שהיו נראים לו כבויים וכאובים, שר איתם בהתלהבות מדבקות, מניח יד על הכתף

משולחן רבנו

ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

לכבוד מורנו ורבנו ועטרת ראשנו שליט"א.

קודם כל אפתח בתודה רבה לכבוד הרב שליט"א, על כל השיעורים והחזיונים הנפלאים, שהם ממש בבחינת מים קרים על נפש עייפה, ברצוני לשאול שאלה לגבי ברכת האילנות, אני גר בדירת קרקע ויש לנו חצר ובה אילנות סרק רבים שאינם מוציאים פירות, ועץ לימון אחד, והשאלה האם ניתן לברך עליהם ברכת האילנות בתודה מראש יצחק אברהמי.

לכבוד הר"ר יצחק אברהמי הי"ו.

אודות שאלת כבודו בענין ברכת האילנות בחצר שיש בה אילנות סרק ואילן מאכל אחד, הנני להשיב בקצרה.

השאלה מורכבת בעצם מב' שאלות, הראשונה היא האם ניתן לברך ברכת האילנות על אילנות סרק, והשנייה האם ניתן לברך ברכת האילנות על אילן אחד. (ואם כן אף אם אין מברכים ברכת האילנות על אילן סרק, ניתן לברך ברכת האילנות על העץ לימון היחיד).

ועתה נענה על ראשון ראשון ועל אחרון, לגבי השאלה הראשונה האם ניתן לברך ברכת האילנות על אילני סרק, הנה בשו"ת הלכות קטנות (ח"ב סי' כח), כתב שאין לברך אלא על אילני מאכל, אבל אילני סרק שאין מוציאים פירות אין לברך עליהם, וכן העלה להלכה בחזון עובדיה (ברכות עמ' תנח).

ולגבי החלק השני האם ניתן לברך על אילן אחד, הנה מקור הדין של ברכת האילנות הוא בגמרא ברכות (מג ע"ב וכן הוא בר"ה יא ע"א), ושם הלשון היא כך: האי מאן דנפק ביומי ניסן וחזי אילני דמלבלבי אומר ברוך שלא חיסר בעולמו כלום וברא בו בריות טובות ואילנות טובות להנאות בהן בני אדם, (= כלומר היוצא בחודש ניסן ורואה אילנות מלבלבים מברך ברכת האילנות), ומלשון הגמרא 'וחזי אילני' משמע שצריך לברך לכל הפחות על שני אילנות, (שהרי הגמרא נקטה לשון רבים), וכן כתב לדייק בלשון הגמרא בספר פתח הדביר (סי' רכו סק"א), וכ"כ בשו"ת הלכות קטנות (ח"ב סי' כח), וכ"כ בחזון עובדיה (פסח עמ' יג-טו).

אולם בחזון עובדיה ברכות (עמ' תנח), חזר בו מרן רבינו עובדיה זצ"ל והורה לברך אף על אילן אחד, ואף שלשון הגמרא הוא רבים, זה לא דוקא, וכמו שמצאנו כמה פעמים בש"ס וכן בשלחן ערוך שהלשון היא לשון רבים, ואין הכונה דווקא רבים, וכן עיקר להלכה.

ולכן מסקנת ההלכה במקרה הנזכר היא: לכתחילה עדיף לברך במקום אחר בו יש שני אילנות מאכל, אולם אם אין אפשרות אחרת, ניתן לברך ברכת האילנות אף על עץ הלימון היחיד.

את המסורת המיוחדת הזו ולא השכיל להקשיב לצוואתו.

גם אני, גדלתי להיות ילד חילוני רחוק מהדת, והאמת, שעד היום אפילו לא זכרתי את המילים הללו שליוו אותי כל בוקר בדרך לבית הספר. אף אחד סביבי מעולם לא הניח תפילין ולא היה מי שיזכיר לי את בקשתו הנרגשת של אבי. ופתאום אתה הגעת, ה'גיבור' של המחלקה, זה שמפיח בנו כוחות ותקווה מדי יום, ובפשטות אצילית הוצאת את הנרתיק המיוחד הזה שבין רגע הציף בי זכרונות ישנים, כואבים ושמחים כאחד, זכרונות על אבא. אבא אוהב, אבא שעוטף במבטו החם כל אחד מאיתנו, ומבקש שלא נשכח. שלא נוותר על התפילין לעולם.

אני מבקש ממך רשות לקחת מדי בוקר את התפילין ולהניח אותם, וגם...אם תוכל לעזור לי להשיג זוג כזה משלי..."

הדמעות זלגו מעיניהם והם התחבקו חיבוק ארוך ומחזק, מרגישים בליבם שיגיעו ימים טובים יותר.

הוא קם אחריו וקרא לו שיעצור, מנסה להבין על מה המבוכה ולהתנצל אם חלילה פגע ברגשותיו. הבחור הנבון ביקש להחזיק את נרתיק התפילין, ודמעותיו החלו מרטיבות את הבד היפה. "אבא שלי נהרג במלחמת לבנון השנייה", הוא החל מספר "הייתי אז ילד קטן, הרבה אני לא זוכר ממנו לצערי, אבל זיכרון אחד התפילין שלך עוררו בי עכשיו בחוזקה. אבא שלי, בכל בוקר לפני שהיה לוקח אותנו לגנים ולבתי ספר, היה מוציא מהארון נרתיק קטן מבוד בצבע שחור, מלטף אותו בעונג ומביט בו במבט טהור כזה, לאחר מכן מוציא ממנו זוג תפילין ומניח אותן. בכל יום הוא היה מתרגש מחדש כאילו זו הפעם הראשונה. ובכל בוקר, עת היינו עומדים ומביטים בו בהערצה, הוא היה אומר לנו את אותו משפט: לא משנה מה תעשו בחיים, איזה חלק ביהדות תשמרו ואיזו מסורת תאמצו, את התפילין אל תזניחו לעולם. הם השמירה הכי טובה שיש ליהודי.

כך היה חוזר ואומר לנו מדי יום, ואנחנו היינו מהנהנים בראשינו. אך לצערי אחרי שנהרג אף אחד מהמשפחה לא המשיך

הרטט שעבר בו... השיחה של אביו שהעצימה בו את הרגשת השייכות

דרך הרב מאיר כהן
חדשה רב קהילה באור יהודה

גם אתה יכול

עד שישב בתשובה

רבינו משה קורדבירו זיע"א בספרו תומר דבורה, מבאר את הפסוק (שמות לד', ז') "נשא עון ופשע": "כשהאדם עושה רחמנא ליצלן עוון, נברא על ידי כך מלאך משחית. כמו שנאמר במסכת אבות (ד', יג') "עבר עברה אחת קונה לו קטגור אחד"

ואותו הקטגור עומד לפני הקב"ה ואומר: "פלוני עשאני" ואין שום בריה מתקיימת בעולם, אלא בשפועו של הקב"ה, והרי המשחית הזה עומד לפני הקב"ה בכדי שיקיימו. והדין נותן שיאמר לו הקב"ה: "איני זן משחיתים ילך אצל מי שעשאו והתפרנס ממנו" והיה המשחית יורד מיד, ונוטל את נשמתו, או כורתו לגמרי, או נענש עליו עד שיתבטל המשחית ההוא. ואין הקב"ה עושה כן אלא נושא וסובל את העוון. וכמו שהוא זן ומפרנס העולם כולו, זן אף המשחית הזה עד שישב החוטא בתשובה, ויכלה ויבטל את המשחית על ידי תשובתו".

בטל לגמרי

אמר רבי זושא מאניפולי זיע"א: "מעולם לא ראיתי מלאך רע שלם שנברא מחטא של יהודי. מלאכים אלה חסר להם אבר כלשהו: אחד חסר ראש, אחד חסר ידים וכדומה. כי יהודי, גם אם נכשל חלילה בחטא, מיד הוא מתחרט ונאנח עליו בשיברון לב. אנחות אלה שוברות ומקצצות את איבריהם של המלאכים שנבראו מהחטא".

אחים יקרים! צריכים לדעת שעל ידי אנחה ושבירת הלב נחסר אברי המלאך אולם על ידי תשובה בטל לגמרי. והוסיף רבינו הישמח משה (פרשת יתרו) שכאשר יהודי שב בתשובה אזי המלאכים אשר נבראו מהעבירות שעשה נעשים מלאכים קדושים כמו ממצוות.

שב ורפא לו

אמר מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א: "אל יאמר אדם רבו חטאי למעלה מראשי, ומה סיכוי יש לי כי תתקבל תפילתי וימחלו לי עוונותי, דאין זה נכון, כי על ידי התשובה באמת ועסק התורה שב ורפא לו ומי לנו גדול מריש לקיש שהיה ראש השודדים, ולאחר שחזר בתשובה נעשה ראש לרבני ישראל".

אומנות הרב רפאל אחיון
האהבה רב קהילת 'משכנות התורה', מרצה ומטפל

על הצעד הנועז מהיכרות לנישואין

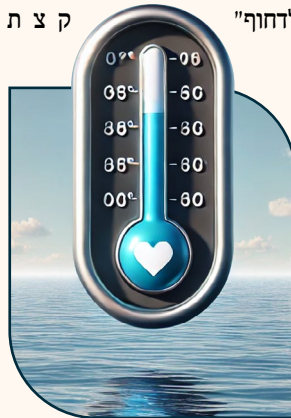
האם קרה לך שפגשת מישהו שנראה ממש מתאים, אבל משהו עדיין עצר אותך מלהתקדם? זוהי תחנה מוכרת בדרך לחופה - הרגע שבו הראש כבר אומר "כן", אבל הלב עדיין מלא סימני שאלה.

להפסיק לבדוק את טמפרטורת המים - ופשוט לקפוץ

יוסי, בן 30, סיפר לי בפגישת ייעוץ: "אני ודינה נפגשים כבר חודשיים. הכל נראה נכון, אבל... מה אם אני טועה? מה אם מחר אפגוש מישהי יותר מתאימה?"

הספק הזה מוכר לרבים מאיתנו. זה כמו לעמוד על שפת הבריכה ולבדוק שוב ושוב את טמפרטורת המים, במקום פשוט לקפוץ פנימה.

חז"ל לימדו אותנו שכשאדם וחוה התחתנו, הקב"ה היה השושבין הראשון בהיסטוריה. מסתבר שגם אז, בגן עדן עצמו, הקב"ה היה צריך "לדחוף" את אדם לקראת החופה. אפילו בנסיבות המושלמות ביותר, הצעד הזה דורש אומץ.

רבקה, מורה בת 26, שיתפה: "כשהחלטנו להתארס, פתאום הרגשתי שיש לי רשימה אינסופית של 'ספקות'. הרב שלי הציע לי לשנות את ה'ספקות' ל'הזדמנויות' - כלומר, במקום לדאוג מה יקרה אם נתחתן, לדמיין איך יהיה כשנתחתן." זה שינה לה את כל הפרספקטיבה.

אחד הסיפורים המרגשים בתורה הוא סיפורו של נחשון בן עמינדב. כשבני ישראל עמדו מול ים סוף, כולם עמדו וחיכו לנס. אבל נחשון פשוט קפץ למים. המדרש מספר שרק כשהמים הגיעו עד האף - אז הים נבקע. ובכך זיווגו של אדם שווה לקריעת ים סוף.

רבי נחמן מברסלב אמר: "כל העולם כולו גשר צר מאוד, והעיקר לא להתפחד כלל." אולי אין דבר שמדגים זאת יותר מהרגע שבו אנחנו מחליטים לבנות בית בישראל. אבל הרב משתמש בדווקא במילה "לא להתפחד" - הוא לא אמר לא לפחד, כי לפחד זה נורמלי, כל החלטה היא עלולה להיות קצת מפחידה, אבל העיקר שלא להפחיד את עצמנו גם מדברים שלא באמת קיימים - זה נקרא 'להתפחד'!

אז אם פגשת מישהו שנראה מתאים, ואתם מרגישים שזה נכון בלב - קחו נשימה עמוקה והאמינו. לא בטוחים לגמרי? בסדר גמור! כי האמת היא שאי אפשר להיות בטוחים ב-100%. אבל אפשר בהחלט להאמין ב-100%.

כי לפעמים, כמו בסיפור של נחשון, הים לא נבקע לפני שאנחנו קופצים למים. לפעמים הנס מתרחש רק אחרי שאנחנו עושים את הצעד הראשון.

את כפיס באחזקת תורה!

מעל 150 אברכים לומדים בבניין "יביע אומר" ואתם יכולים להיות חלק מזה!

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

לגימות של השראה הרב יצחק פנר המסר שמאחורי המקרה

החיפזון והמחשבה

כולם מכירים את המשפט "חיפזון מן השטן". בפרשתנו, שמדברים בתוכך, אותם קולות שמקורם בעיקר בעבר, חיים. האחד - מעלה גרה, והשני - מפרסת פרסה. בספרי החסידות מובא שבסימני הטהרה הללו ישנה הדרכה מועילה לכולנו.

"מעלי גרה" - יש לך חלום, יש לך שאיפה? "תעלה גרה" את כל המחשבות המגבילות שלך. בדוק את הקולות הפנימיים שמדברים בתוכך, אותם קולות שמקורם בעיקר בעבר, שאומרים לך: "אתה לא תצליח", "זה לא בשבילך", "מי אמר שאת מסוגלת" וכו'. תעלה אותם ו"תלעס" אותם. פרק אותם לגורמים - מי אמר שהם נכונים? האם הם עובדות, או הרגשות? זה שלא הצלחנו בעבר, לא אומר שלא נצליח בעתיד. ישנו משפט שאומר "אם אתם מאמינים שאתם מסוגלים, ואם אתם מאמינים שאתם לא מסוגלים, אתם צודקים". תעלה גרה את המחשבות ותבדוק אותן. תנפה אותן ותשאיר בתוכך רק את המחשבות ואת האמונות שמחזקות אותך, מעודדות אותך ונותנות לך את התקווה להתקדם.

כשאתה מתקדם, תעשה את זה בצעדים קטנים - "מפרס פרסה". בלשון חז"ל, מעבר למושג ההלכתי של מפרס פרסה, "פרסה" פירושה מידת מרחק, ומפרס פירושו "חלק" (כמו פרוסה). כשאתה מתקדם - עשה זאת בצעדים קטנים, אבל עקביים.

התחלנו ואמרנו שחיפזון מן השטן, ושכדאי להעלות גרה את המחשבות. כך גם לפני שאתה אומר משהו למישהו, תחשוב על זה מספר פעמים, שלא תגרום צער.

מספרים על בחור בן 24 שיש ליד חלון ברכבת, ולפתע צעק: "אבא, תסתכל, העצים נוסעים אחורה..."

אבא שלו חיך. לעומתו, זוג שישב בסמוך אליהם הסתכל על ההתנהגות הילדותית של הבחור בן ה-24 בזלזול ותמיהה.

לפתע הבחור שוב התפרץ... "אבא, תראה, העננים מתקדמים אתנו!"

הזוג לא יכול היה להתאפק, ואמר לאב: "למה אתה לא לוקח את הבן לרופא טוב, שיטפל בו?"

האב המבוגר חיך, ואמר: "לקחתי, ולמעשה אנחנו בדיוק חוזרים מבית החולים. הבן שלי היה עיוור מלידה. הוא היום השתחרר מניתוח שבאמצעותו הוא קיבל היום בפעם הראשונה את הראייה שלו במתנה..."

לכל אדם בעולם יש סיפור. אל תשפטו אנשים. לפני שאתם מדברים, "תעלו גרה" את המחשבות של "מה אני עומד להגיד" - האם מה שאני עומד להגיד יכול לפגוע במישהו? האם מה שאני עומד לומר עלול לצער מישהו? אם התשובה היא כן - תבלעו את זה ואל תוציאו.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

עבודה מעשית בחננוך הילדים

חלק ב'

פעם בליל שבת מתנגן בבתי ישראל הנגון החשוב "אשת חיל" ושם יש בית מענין "לא תירא לביתה משלג, כי כל ביתה לבש שנים" [ע"ש ברש"י על הגיהנם] אבל שמעתי חדוש הפלא ופלא, כאשר בחוץ מתחולל סערה גשמים עזים, ובקרים מבהילים, ורוחות עזות ורעמים, וכבר שלג יורד, מי לא פוחד מהקר הנורא הזה ומהסערה הגדולה, מי שהוא לבוש כהגון, עטוף במעיל פרוה וכפפות נעוצות באצילי ידיו, וצעיף מכסה את פניו, ורק עיניו מציצות בין הקפלים, הוא עומד ולא חושש...

כך הנמשל יש אבא שגם כאשר בחוץ מתחוללת סערה של כפירה ה"י, או קרירות בעבודת ה' בר מינו וכדומה, היא לא חוששת על ילדיה כי כל ביתה לבש שנים - הם לבושים כהגון, דהינו היא חממה אותם עמק עמק בקטנותם ובכך הם מחשלים לחיים.

דבר חשוב צריכים לדעת שקל לדבר ועוד יותר קל לכתב, אבל הכי קשה זה הפעולה, לכן העצה הראשונה והאחרונה היא לשאת תפלה לבוא כל עולמים, וצריך לדעת שגם כותב השורות מתפלל על זה, והוא לא בדרך שהוא כותב אלא שואף אליה.

אחי הקר זכר! בנך ובתך זועקים אליך מקירות לבם, מבקשים מבט מלטף, קשר אבהי חבוק אמהי, אבל איך, אנחנו עסוקים בלדאג להם, [אנחנו לוחצים פול גז על גטרל...], אנחנו צריכים להתעסק בלאהב אותם.

פעם בעבר פנתה אלי אבא של בחור ואמרה הבן לא משתף אותי בכלום, הבן לא מספר חיות, זה אולי דגמא קיצונית, אבל לאחר ברור קל, התברר שהאבא לא הקשיבה לכל הברבורים שלו בקטנותו, והוא הרגיש רחוק והתרחק, וכעת כשרוצה קרוב כי הוא כבר גדול זה כבר מאחר [כמעט בלי נתן לתקווה, כתבתי כמעט כי אין דבר שאי אפשר לתקן] אף שהבן לא מצליח להבין למה הוא לא מרגיש צורך לשמח אותה, אבל זו התשובה.

כשילד בן שמונה חוזר הביתה ממרמז על דבר מה ואנחנו זלזלנו ברגשותיו או חסר התייחסות זה גורם לו לרחוק בגיל מבגר, לכן הבה ונבצל כל רגוש אצל הילד/ה, כל הפרעה, כל פגיעה, ונהיה קשובים ואכפתיים, ונצליח בכפלים גם לתת לבנינו עצמה לעבר את המשוכה הקיימת וגם נחבר אותם אלינו חזק, ובזמנים קשים הם יהיו קשובים וקשובים אלינו. מה יותר מתאים מחדוש מענין ששמעתי

פרנסה משמים

שלום. שמי כרמית כהן ולמדתי (ועודני לומדת) מהרב המון על אמונה וביטחון... וכל הזמן צריך להתחזק. ככל שאני שומעת את הרב יותר אני פחות נופלת באמונה ויותר נשענת על בורא עולם. בפרנסה ראיתי בחוש שה' מפרנס... קיבלתי משרה שרציתי 6 שעות ביום תוך דקה וחצי בראיון שהיה ביום שישי, המנהלת אמרה לי שהתקבלתי וכבר התחלתי לעבוד, ב"ה כולי תפילה שאמשיך שם עוד.

תודה לרב על כל מה שעושה למענינו ולמען צאן מרעיתו הקדושים.
ברכה: כרמית כהן

כח
התחזקתי
מהרב

ממנו וכ"כ השתדלתי להסתיר. רציתי שכולם יחשבו שאני מאושרת, שאני חיה! שאני נהנית מהחיים! אבל בתוך תוכי ידעתי, משהו חסר.

לצאת לחופשי

היום אני יכולה להגיד בפה מלא ובלב שלם: התשובה היא הדבר הכי טוב שקרה לי. אני רואה כיצד אנשים מביטים על הדת, וכל מה שהם רואים זה שתי מילים: "אסור" ו"כלא". מעולם לא חשתי חופשיה כ"כ כמו שאני מרגישה היום. היום, כשאני יכולה להשוות בין שני העולמות (שהרי חייתי בשניהם), אני יכולה לומר שבתור חילונית חייתי בכלא, הייתי אסירה של המרדף אחר הלא נודע, אחר הרצון לנצל את החיים עד תום כשבועצם את לא שבעה מכלום, כי ידוע ש"מרעיבו - שבע ומשביעו רעב" (סוכה, נב, ב') - ככל שייתנו לאדם יותר מדבר מסוים, הוא ירצה עוד ועוד, לא יספיק מזה לעולם. אך כשעושים לו גבולות, גדרות - הוא שבע, יש לו כל מה שהוא זקוק לו כדי להרגיש שלם, כדי להרגיש מסופק! וכל הפסיכולוגים בעולם מסכימים שאדם מאושר הוא אדם מסופק. אז אם את חיה כל היום במרדף אחר תענוגות החיים, במרדף אחר הכסף והחומריות, אם את לעולם לא שבעה ולא מסופקת, כיצד תהיי מאושרת?

היום, כשאני מנהלת אורח חיים עפ"י התורה הקדושה, אני מרגישה סוף סוף את הדרור האמיתי. מין חופש פנימי כזה, שגם אם ישימו אותי עכשיו בבידוד בארץ

רחוקה, עדיין ארגיש חופשיה. היום זה פשוט לי, ברור כשמש בצהריים. אני חופשיה, כי אני אף פעם לא לבד.

אני חופשיה, כי אני מבינה סוף סוף שזה שמנהל את העולם הוא אבא שלי. אני מבינה שגם כשחסר משהו, אין לי מה לדאוג, כי יש לי אבא עשיר. אני מבינה שהעולם הזה נברא בכזאת גאונות אלוקית בלתי נתפסת, בחכמה שאין לה הבנה אנושית ובצדק

אמיתי כמו שרק הבורא יתברך יודע לעשות, אז האם יש לי סיבה לדאגה?

היום אני מבינה שאם יש לי ניסיונות, אני לא נופלת בגללם. אני לא נעצבת ולא מתייאשת. לא כי אני אישה ביונית, ולא, אין לי כוחות על. אני פשוט מבינה שזה חלק מהמסע שעלי לעבור. אני מבינה שבעזרת הניסיונות האלה אני ממלאת את התפקיד שלי בעולם הזה, מגיעה לתכלית, מתקנת את עצמי מהשורש, מכפרת עוונות והופכת להיות אדם טוב יותר. נכון, לא תמיד את מבינה על מה ולמה זה קורה לך, אבל אם את יודעת שזה שאמר והיה העולם הוא טוב גמור, שהוא אבא שלך ושהוא אוהב אותך, האם יש בכלל מקום לשאול איזושהי שאלה? אמונה פירושה לראות את האור בתוכך בזמן שכל מה שענייך רואות זה חושך. אז אם את יודעת שכל מה שהוא עושה זה אך ורק לטובה, למה את דואגת? שימי ראש על אבא, ותני לו לפתור לך את כל הבעיות בצורה הכי נכונה ובזמן הנכון. הכל מאיתו והכל בעתו.

האם כלה הנמצאת בעזרת הנשים פוטרת הציבור מאמירת תחנון?

לא. (עי' בספר תפארת יעקב שפירא ברכות פ"ב אות כט, ובשו"ת שבט הלוי ח"ה סי' יב וח"ח סי' כד אות ב, ובילקו"י (או"ח ח"ה עמ' תיד) בשם ספר מאורי אור).

האם מותר לאישה לקרוא תהילים בלילה?

מותר. (אף שלגברים ראוי שלא לקרוא תהילים בלילה, מכל מקום אם הדבר מביא לידי ביטול תורה, מותר לקרוא אף בלילה, ולכן אצל נשים שבדרך כלל הדבר גורם לביטול תורה יש להורות כן אף לכתחילה).

(פרקי דר"א פרק מו, וכ"כ בשער המצות פרשת ואתחנן דל"ה ע"ב, וחזו"ע אבילות א ח"א עמ' יט).

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

למה באתי לעולם?

תכליתי של האדם בעולם

מתי שאלת את עצמך את השאלה הזו והייתה לך תשובה - לא דתית ולא רוחנית? חיפשתי והתעמקתי בזה, חיפשתי תשובות לשאלה הזאת. "באנו לכאן בשביל לחיות!", ענתה לי מישהי, אבל אם זו המטרה - לחיות, מדוע מתים? ואם אנחנו מתים בסוף, אז למה חיים? הרמח"ל זצ"ל אמר: "כל תכליתו ומטרתו של האדם בעולם הזה היא לקיים מצוות, לעשות את רצון השם ולעמוד בניסיונות". זהו. כל השאר הבל הבלים. בעברי תמיד אמרתי שצריך לנצל את החיים, לנצל ממש כל רגע! ליל חמישי ללא בילוי היה נתפס כערב מוחמץ, חסר משמעות, "איזה בזבז של זמן", הייתי אומרת לעצמי. כשהשבת הייתה מגיעה, הייתי מחפשת לאן ללכת לטייל, או קובעת עם החבר'ה ללכת לים. "יום חופש אחד בשבוע, ובזבז אותו על כלום? אין מצב!". ככה חייתי שנים ארוכות. האם אי פעם הרגשתי מסופקת מכל הנ"ל? לא. תמיד היה חסר משהו. משהו ששום דבר לא הצליח למלא. חור גדול שהלך ונפער ללא לאות. והמרדף אחר הדבר הזה שימלא אותו, רק הרחיב את החור השחור הזה, שכ"כ רציתי להיפטר

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

האם מותר לאישה בהריון להיכנס לבית הקברות?

מותר. ויש שנהגו להחמיר.

[עי' ספר שבט מוסר (פרק כד אות טז), ובשו"ת מנחת יצחק (ח"י סי' מב) וע"ע בחזו"ע (אבילות ח"א עמ' שיג בהערה ד"ה אשה) ע"ש. וכ"כ בשו"ת נחלת פנחס (מייערס ח"א סי' א אות קיב). וע"ע בשו"ת הלכתא מאורייתא (ח"א כרך א סי' ח אות ז).]

לאשת חיל מנגינה יקרה

"אם אסק שמיים שם אתה ואציעה שאול הנך" (תהילים פרק קל"ט)

כל אחת באשר היא עוברת קשיים וניסיונות,

כולם אומרים שירידה באה לשם עליה אך באותו רגע של קושי זה נראה סוף העולם.

לא תמיד קל להתנחם בעובדה שעוד מעט תבוא העלייה, כי בשעת ניסיון תחושת הנפילה הינה כל כך ממשית שנדמה שנשאר שם לנצח.

מה יעודד אותנו? איך נשמור על השמחה והסיפוק? כיצד נתחזק דווקא ברגעים הקשים בחיים?

"אם אסק שמיים" - כשאנחנו בשמייים, בעליה, ב"אורות", שהכול הולך והשמש מחייכת אלינו, אז "שם אתה" - הקב"ה שם איתנו, נמצא ושמה איתנו בשמחתנו.

"ואציעה שאול" - אך בשעה שנמצאים בשאול, בתחתית, בזמן שלא הולך כמו שציפינו, כשמרגישים חס ושלום לא טוב, כאשר לא נפקדים בילדים כל כך מהר, כשהפרנסה דחוקה והבעל מעצבן.... בדיוק אז ברגעים הקשים

והלא פשוטים, כשבא לנו להיעלם ולצעוק "למה?!" בדיוק שם - "הנך" הקב"ה קרוב יותר, "הנך" מסמל לשון קרבה גדולה הרבה יותר מ"שם אתה". הוא ממש צמוד ליהודי שקשה לו, רק תקראי והוא יענה.

"עימו אנוכי בצרה" - בכל מקום שאנו חווים קושי, אבא שלנו... חווה את אותה תחושה בדיוק. הוא הראשון שרוצה שיהיה לנו הכי טוב ושנהיה שמחים, אך לעיתים הוא מביא עלינו קשיים בכדי שנתעורר ונקרא אליו, בכדי שנתקרב ונאמין בו יותר.

בזמן ניסיון העצה היא להמשיך להחזיק באמונה תמימה, יצר הרע משדל אותך לעזוב לגמרי, להתייאש. כשישיג את מטרתו הניסיונות רק ילכו ויתגברו.

ברגע הקושי כדאי לדבר עם השם בכוחות שלך, במילים שלך.

"אבא, קשה לי, אני לא רוצה לעזוב אותך", "אבא, אני יודעת שזה ניסיון, לא פשוט לי אבל תהיה איתי".

להמשיך ולגן את אותו משפט כל אחת כאוות ליבה לאביה שבשמיים וכך תיווצר מתוך הקושי מעין מנגינה יקרה שתשמח את מי שאמר והיה העולם.

כל אחת יכולה להיזכר בתקופות קשות שבהן התפללה בדמעות שליש לאבא שיעזור לה בצרה כלשהי - איזו מתיקות זו, איזו קרבה שלא ניתן לתאר במילים.

התמודדות נכונה עם הקשיים מביאה לדביקות אמיתית ולחיזוק הידיעה שאין אחר שיוכל לעזור לי בלעדי בורא עולם.

שבת טובה!

שכן נאמר בסוף הפרשה "ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם" - אומר ר' ישמעאל במסכת יומא: אל תקרא "ונטמתם בהם", אלא "ונטמטם בהם", שכן עבירה מטמטמת ליבו של אדם, הכוונה שמי שאינו נשמר ממאכלות אסורות מכניס לתוכו טמטום הלב - נעשה ממש חסר דעת ושוקע בתוך טומאה חמורה ומחליש את כל האמונה שלו ב-ה' יתברך ובתורתו...

ולכן ניתן לפעמים לראות אנשים שאין להם חשק ללמוד תורה, או לשמוע שיעורי תורה וכל דיבור הקשור בעבודת ה' אינו נכנס על ליבם. וזה מפני שהאוכל הטמא מעבה קליפה על ליבותיהם שלא יכולים לשמוע!

אומר אור החיים הקדוש שהשומר עצמו ממאכלות אסורות, גובר בו הרצון להתקרב ל-ה', לתורתו ולמצוותיו!

וכן מספרים שכאשר אנשי ארגון העוסק בקירוב רחוקים התייעצו עם אחד מגדולי ישראל מה הוא הדבר הראשון בו יש להדריך את המתקרבים לתורה, השיב: תחילה יש לכוונם למאכלים כשרים! היות ועל ידי כך מתיישר הלב ויוכל להתקדם מעלה מעלה... אולם כאשר ימשיך באכילת מאכלים טמאים, לב האבן לא ייתן לו לשמוע ולהתקדם בעבודת ה'! (ואין למו מכשול, כשרות המטבח).

כמה חשוב לנו להקפיד בעניין כשרות המאכלים שאנו מכניסות לגופינו, ובכשרות המאכלים בהם אנו מאכילות את בני משפחתנו!

מזכרת
הרבים
תאריך גולן

תאריך ארץ כשרות הגוף

בסוף הפרשה, מפרט הקב"ה את הבהמות והעופות המותרות והאסורות באכילה. כל זאת לפי סימנים המעידים כי החיה/הבהמה כשרה: "מפרסת פרסה ושוסעת ססע" - פרסתה סדוקה לכל גובהה ו"מעלת גרה" - שדרכה להעלות את המזון שנכנס למעיה וללעוס אותו שוב, וכי חיות המים כשרות: בעלי סנפיר וקשקשת.

חוקרים מגלים שכל אותם מאכלים שנאסרו עלינו באכילה, יש בהם נזק לגוף האדם, כדוגמת החזיר - הוא מכיל לפחות 4 מרכיבים העלולים להגביר את סכנת הסרטן שכן בשר החזיר שומני מאוד ומכיל חנקן, והחום של בישולו מגביר את ייצור החומרים הגורמים לאותם מחלה.

אכילת שפן וארנבת גורמת למחלה קשה הנקראת "טולרמיה".

בדגים טמאים נמצא רעל הגורם למחלות במערכת העיכול...

אדם הנזהר ממאכלות אסורות זוכה גם לשמור על גופו!

אבל לא רק... שומר בעיקר על נפשו!

מחבקים כל תינוק באהבה!

מחסן חלוקה למצרכים ומוצרי תינוקות
מספק חבילות סיוע לתינוקות ממשפחות נזקקות
כדי שימשיכו לחייך

* ניתן לתרום גם מוצרי החתלה, לולים, עריסות וכו'

זה תלוי רק בכם ☺ לפרטים > 03-6225225

בשביל הנוער

רוח חדשה אופפת אותם, ובעוד כמה כלי עזר הם עולים על דרך המלך.

לחיות אמת

בפרשתנו טמונות כמה הוכחות ידועות ונפלאות לאמיתות התורה ומציאות הבורא (סנפיר וקשקשת בדגים, ומעלה גרה ומפריס פרסה בחיות ובבהמות) שכאשר אדם מתבונן בהן, עבודת ה' שלו משתבחת בעשרות מונים, משום שאז הוא "מחליף קידומת" ממאמין, ליודע!

ובטוחני שאם העשיר דלעיל היה יודע שיש בורא לעולם, ויש עולם נצח, הרי שהיה מיד משקיע בעולם הנצח, ולא בבית חולים שעתיד אולי לאלכס אותו לכמה ימים בדרכו לעולם הנצח...

ואחתום בסיפור שיתן לנו קצת מושגים... לפני כחצי שנה הגיע למדרשה בחור חילוני, ששמע את האמת וחזר בתשובה, אך לא הוא בלבד, אלא אף אמו החלה להתקרב בעקבותיו, וכן אחיו הגדול.

לפני כחודש, בוקר אחד האמא תח' חמדה לו לצון, ובשעה שבע בבוקר העירה אותו כך (בערך..): קום!! קום מהר!!! המשיח הגיע!!!

הבחור התעורר בבהלה והחל להתייפח בבכי תמרורים, האם שלא ציפתה לתגובה שכזו, הרגיעה אותו ואמרה שהיא התכוונה שהמשיח צריך להגיע...

אך כשהבחור הגיע למדרשה לספר את המעשה שאלתי מיד: מדוע בכית??? הבהור התאכזב מהשאלה ואמר לי: פשוט מאוד, כי לא הרגשתי מוכן לביאת המשיח, לא צברתי מספיק מצוות וזכויות...

רבתי היקרים! משפט זה מלווה אותי כבר חודש! ויהי"ר שילוה אותי עד סוף ימי ושני!

אך המסר ברור ואמיתי: אם נחיה את בורא עולם, ונדע שאנחנו בעולם זמני שבורא עולם נתן לנו במתנת חינוך רק כדי לפנק אותנו לנצח, אזי החיים שלנו יראו אחרת לגמרי, ויצר הרע יתגמד, והכיס יפתח, והשכל יכריע אחרת בהתאם לכמות הנתונים שנוזן אותו!

בבית החולים (200.000 דולר...), כמה עולה חדר לידה וכו'... העסקן הבין לאן העשיר חותר, ואמר לו שמאוד קשה להקים בית חולים בגלל שזה כרוך בהמון פוליטיקה, ואין סוף אישורים ותקלות.

שאל אותו העשיר: אם אני מביא את כסף, אתה מסדר לי תעניינים?...

הבחור היה רציני, וקבע פגישה משולשת עם שר הבריאות דאז.

אך אני תמהתי מאוד ושאלתי את עצמי האם באמת העסקים חלשים, או שאני לא שמעתי טוב?

אז כנראה שהתשובה היא: "תלוי מי שואל" או "תלוי בשביל מה אתה שואל"...

מאמונה לידיעה

כשמגיעים בחורים חדשים למדרשה, או כאשר אני מגיע להרצאה שרוב הקהל רחוק מתורה ומצוות, אני משתדל לעסוק רוב הזמן בהוכחות למציאות הבורא, ואמיתות התורה (לפחות בפעם הראשונה), וזאת משום שרוב ככל הפעמים ששאלתי את הציבור האם הם מאמינים או יודעים שיש בורא לעולם, כולם ענו: מאמינים! ומי שכבר הפתיע ואמר שהוא יודע שיש בורא לעולם, התברר שהוא לא הבין בדיוק מה ההבדל בין אמונה לידיעה... ואמונה זה לא מספיק, שהרי כתוב "וידעת"!

ובאמת עם הזמן ראיתי שהדברים עושים רושם עמוק הרבה יותר מכל שיחת מוסר, וכמו שפעם אחת ניגש אלי יהודי בשנות הארבעים לחייו ואמר לי אחרי הרצאה: שמעתי הרבה הרצאות ודרשות, אבל זה לא הזיז לי משהו, אבל הערב הוכחת לי במאת האחוזים שיש לי אבא בשמיים ושהתורה אמת, וכעת אין לי לאן לברוח!...

וכך הדבר עם בחורי החמד שנשרו מהשיבות ל"ע כששומעים את ההוכחות,

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף
ראש "מרכז
התחברות" ר"ג

במי היית משקיע???

תלוי מי שואל

לפני כמה שנים השתתפתי בשמחה של אחד מידידי, ופגשתי שם ידיד שבורא עולם חנן אותו בממון.

מאחר שבאותה תקופה הייתי צריך להשיג סכום של 20,000 ש"ח לצורך חתן וכלה שהיו צריכים להיכנס לחופה בעוד יומיים... פניתי לידידי והצגתי בפניו את המצב, ואף הצעתי לו שיגיע לחתונה ואכבד אותו לברך את שבע ברכות הנישואין תחת החופה...

ידידי העשיר הרהר כמה שניות, ואז אמר: "העסקים חלשים עכשיו..." הבנתי את הרמז, והתיישבתי.

לאחר כמה דקות הוא התיישב לשמאלי, ודיבר איתי על הא ועל דא.

לימיני ישב עסקן ידוע בתחום בתי החולים, והעשיר אשר לשמאלי החל לתחקר אותו כמה עולה מיטה

הנוער שואל

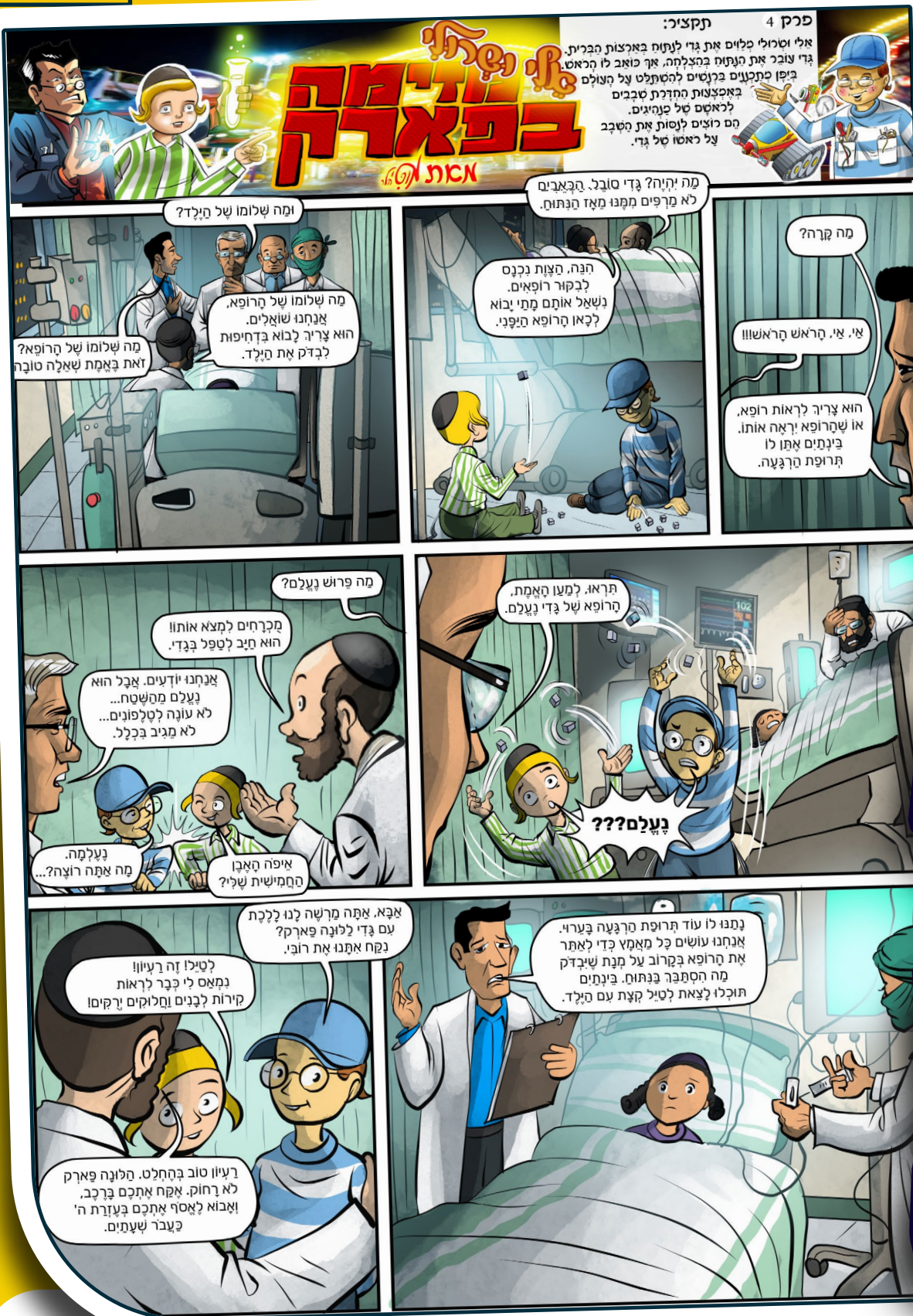
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים
בהלכה" | 2381*

הורים שנסעו לשבת לבית מלון והשאירו את הילדים בבית, האם הילדים צריכים להדליק נרות שבת בבית?

צריכים להדליק בברכה, והגדולה שבכנות שהגיעה למצוות קודמת לשאר בני הבית ומברכת ומוציאה את שאר בני הבית. ואם אין בת גדולה, הגדול שבבנים ידליק ויברך. ואם יש אחים נשואים אם יש להם חדר מיוחד ידליקו בחדרם, ושאר האחים ידליקו כנ"ל, ואם אין להם אף הם יוצאים ידי חובה בהדלקת שאר האחים.

(שלחן שלמה שבת ח"א עמ' קנב, וציין לדבריו מרן זצ"ל בחזון עובדיה שבת א עמ' רב).

**ק
מ
ה
ק
ס**

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

נראה אותך חולה
מתי מברכים
ברכת 'חכם הרזים'?

פינת הילדים

פרשת שבוע אירוק

שמיני

בפרשת שמיני, אחרי שה' מלמד אותנו על החיות והעופות שמותר ואסור לאכול, ה' אומר לנו משהו מאוד חשוב: "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני".

מה זה אומר להיות קדושים? קדושים זה להיות מיוחדים, להיות שונים

מכולם. כמו שה' הוא מיוחד ושונה מכל מה שיש בעולם, גם אנחנו, עם ישראל, צריכים להיות מיוחדים.

איך אנחנו יכולים להיות מיוחדים? פרשת שמיני מלמדת אותנו שאחת הדרכים היא להיות זהירים במה שאנחנו אוכלים. בזמן שכל העמים אוכלים כל מה שהם רוצים, אנחנו בוחרים לאכול רק מה שה' אומר לנו שמותר.

זה כמו שאמא ואבא אומרים לכם: "אל תאכלו ממתקים לפני ארוחת הערב". למה הם אומרים את זה? כי הם דואגים ורוצים שתהיו בריאים! ככה גם ה' דואג לנו ורוצה שנהיה בריאים בגוף ובנשמה.

כשאנחנו בוחרים לא לאכול דברים שאסור לנו לאכול, אנחנו מראים שאנחנו מקשיבים לה' ועושים מה שהוא מבקש מאיתנו. זה עוזר לנו להיות חזקים ולהצליח גם בדברים אחרים שה' מבקש מאיתנו.

ה' רוצה שנזכור שאנחנו עם קדוש, עם מיוחד, ילדים של ה' ששמחים בקיום התורה והמצוות.

אם אדם התקבל
לנהל בית משוגעים
זה אומר שהוא
מוכשר בטירוף?

למה אני צריך
לקום לאדם
מבוגר אם הוא
זה שנמצא בגיל
העמידה?

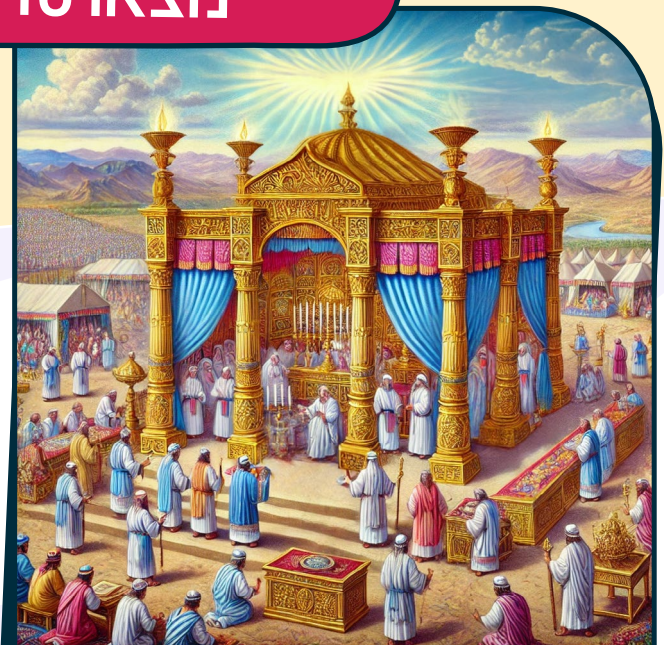
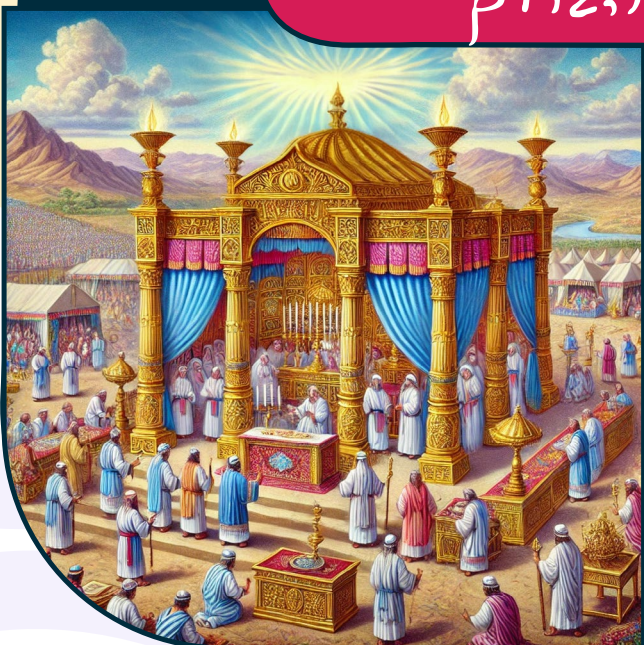

מצחיק מאד...
אמיר
מויאל

חבר שלי מת כי הוא הסתכל הרבה
זמן על נוף עוצר נשימה

מצאו 10 הבאים

מהלך

הפסוק למסעך צפורה

יודעים את התשובה שלחו לנו במייל
anafeamalon@gmail.com

למחרת, כשהאיש חזר, אמר לו הרב: "בדקתי היטב, ואכן יש לקצוץ את הענפים המפריעים."

במעשה זה, הראה הרב דוגמה אישית על ערכי הישר והענווה שהנחו אותו הבן איש חי לא היה רק תלמיד חכם עצום, אלא מנהיג נשגב, איש של ישר, ענווה ואהבת הבריות, שהאיר את דרכם של דורות רבים באור התורה והחסד.

סרקו את הקוד וצפו
בסיפורי צדיקים
בעריכת AI חדשנית
<<<

סיפורי צדיקים

הבן איש חי

בוקר אחד, בזמן ששיחק בחצר עם חבריו, מעד יוסף לתוך בור עמוק. הבור היה חשוך, קר ומפחיד, והוא היה שם לבדו. יוסף, שהיה רק ילד, לא נכנע לפחד. הוא נשא את עיניו למרום ואמר בלבו:

"אם אצליח לצאת מכאן, אני מבטיח להקדיש את חיי ללימוד התורה ולעשיית הטוב."

בדיוק אז הגיע דודו ושמע את קולו. הוא הוריד חבל אל הבור וחילץ את יוסף הקטן. מאז אותו היום, יוסף כבר לא היה כמו כל ילד. הוא הפך לנער לומד, שקוע בתורה ובמעשים טובים.

כשגדל, נודע רבי יוסף חיים כ"הבן איש חי", אחד מגדולי חכמי בגדאד והאזור. אנשים נהרו לבית הכנסת לשמוע את דרשותיו, שהיו מרתקות ומלאות חכמה. הוא לימד תורה בצורה פשוטה ומובנת, סיפר סיפורים מרגשים, וחילק חידות שהפיעמו את שומעיו.

פעם בא אליו איש עם שאלה פשוטה לכאורה:

"יש לי עץ בחצר שהענפים שלו נכנסים לחצר השכן. הוא כועס ומבקש שאקצוץ אותם. מה עלי לעשות?"

רבי יוסף חיים, כדרכו, הקשיב בתשומת לב רבה ואמר: "חזור מחר, ואשיב לך."

אבל לפני שנתן תשובה, הלך לבדוק את חצרו. להפתעתו, גילה שגם אצלו יש ענפים שנכנסים לשטח של השכן. מיד ביקש שיקצצו את הענפים.

נפלאות הבריאה

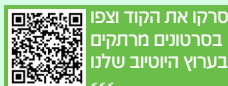

הקופים

שלום ילדים יקרים! הקב"ה ברא את עולמו בחכמה נפלאה, ולכל יצור יש תכונות מדהימות ומיוחדות. הפעם נגלה יחד כמה עובדות מרתקות על קופים!

- יש קופים שחיים עד גיל 50 - תוחלת החיים של קופים גדולים, כמו שימפנזים, יכולה להגיע לכ-50 שנה.
- הם זוכרים פנים ומקומות לאורך זמן - לקופים יש זיכרון מפותח, המאפשר להם לזהות פרטים ומקומות גם לאחר זמן רב.
- יש להם 32 שיניים, כמו לבני אדם - מבנה השיניים של קופים דומה לזה של בני אדם, ומותאם לתזונתם.
- קופים קטנים מתחבקים כשהם מפחדים - בעת פחד או מצוקה, גורו קופים מחפשים נחמה וחום באמצעות חיבוק.
- הם יודעים לרפא את עצמם בעזרת צמחים - שימפנזים משתמשים בצמחים מסוימים לטיפול במחלות או פצעים, מה שמעיד על ידע ברפואה טבעית ועל החוכמה שהעניק להם הבורא יתברך.
- קופים עוזרים לחברים חולים או פצועים - הם מפגינים התנהגות של עזרה הדדית ודאגה לרווחת הקבוצה.
- יש להם שיער שמגן עליהם מפני הגשם - פרוות הקופים מסייעת בהגנה מפני פגעי מזג האוויר ושמירה על חום הגוף.
- קופים ישנים על עצים גבוהים כדי להיות מוגנים - הלינה בגובה מספקת להם הגנה מטורפים וסביבה בטוחה.

- קופים יכולים לזהות את עצמם במראה - חלק מהקופים, כמו שימפנזים, אורנגאוטנים וגורילות, מסוגלים לזהות את עצמם במראה, מה שמעיד על מודעות עצמית גבוהה.
- הלב של הקוף פועם בערך 120 פעמים בדקה - קצב הלב של קופים קטנים דומה לזה של ילדים קטנים.
- קופים חיים במשפחות מסודרות ודואגים זה לזה - הם מקיימים מבנים חברתיים מורכבים, שבהם כל אחד דואג לרווחת האחר.
- לכל קוף יש טביעות אצבע ייחודיות - בדיוק כמו אצל בני אדם, טביעות האצבע של כל קוף הן ייחודיות ומשמשות לזיהוי.
- קופים מסוימים משתמשים באבנים כדי לפצח אגוזים - לדוגמה, שימפנזים משתמשים בכלים פשוטים כדי להשיג מזון, מה שמעיד על חוכמתם.
- קופי האורנגאוטן בונים "קנינים" בעצים בכל ערב - הם מכינים לעצמם מקום לישון בו, כדי להגן על עצמם ולנוח בנוחות.
- קופים קטנים נצמדים לאימא שלהם כמו תינוקות - הקשר בין האם לצאצא חזק במיוחד, ומספק ביטחון וחום לגור הקטן.

סרקו את הקוד וצפו
בסרטונים מרתקים
בערוץ היוטיוב שלנו
<<<

הטבע מלא בפלאים ומלמד אותנו שיעורים נפלאים על החיים. מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית!

**היו שותפים בחסד!
לתרומות ולשותפות:
03-8000-770**

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך. בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך?

פרויקט "ענפים" עם כל הפינוקים בשבילך!

פעילות לילדים
הילדים נהנים בחדר הסמוך בזמן שאתה משקיע בלימוד

ארוחת ערב מפנקת
אחרי יום עבודה מגיע לך להתפנק.

לימוד תורה אחד על אחד
בקצב שלך ובאווירה מרוממת

להרשמה שלחו וואטסאפ למספר >
055-8837733

מיועד לגברים ולנערים
שמחפשים להכניס משמעות לערב שלהם
בדרך ייחודית ומרגשת.

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עריכה לשונית: תהילה עובדיה | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו << 03-8000770

▲ נר תמיד ▲

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהיין בת זיוה ע"ה

לרפואה שלימה
נטע בת יוכבד

לרפואה שלימה
מרים בת חנה מלכה

להצלחת משפחת
כהן, גבעת שמואל

להצלחת משפחת
לוגסי, באר שבע